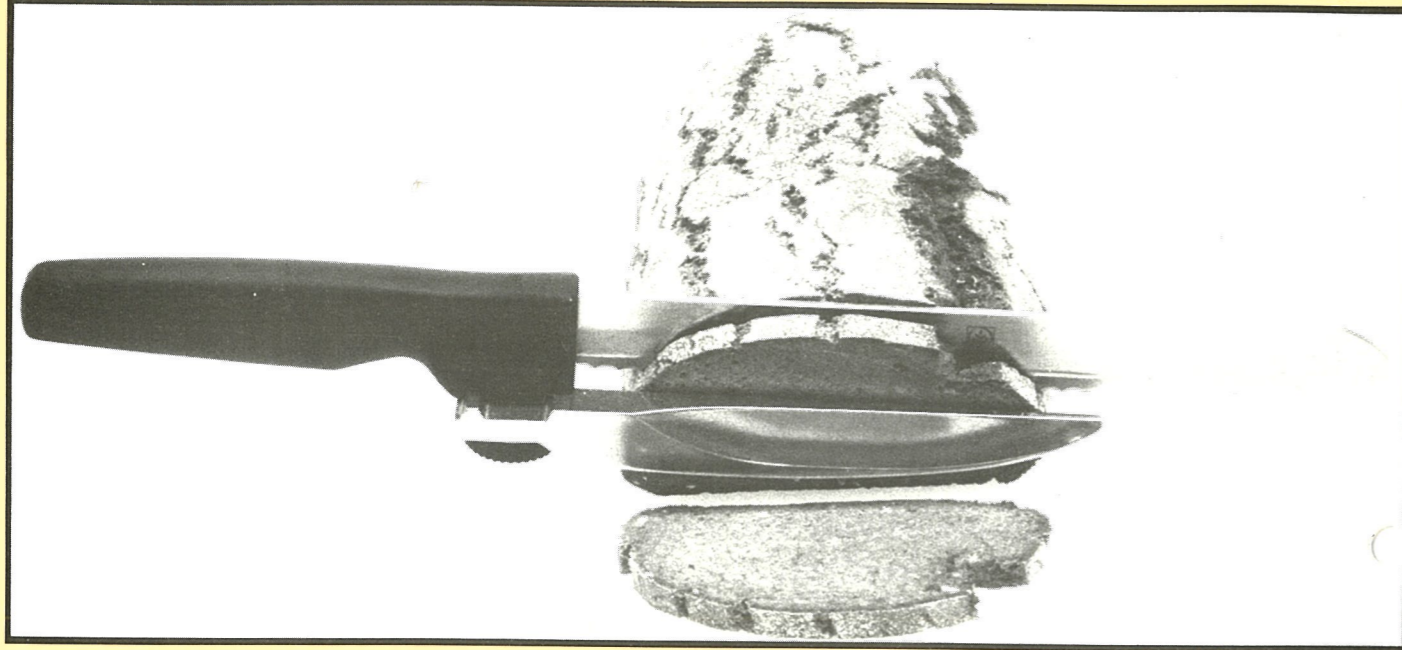


Apuväline



Säätöterällinen leikkuuveitsi

Heikkonäköisen on vaikea leikata sopivia leivän viipaleita tavallisella veitsellä. Säätöterällisellä leikkuuveitsellä leikkaaminen käy helposti ja ilman haavoja.

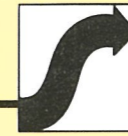
Veitsen kahvaan on säätöruuvilla kiinnitetty tuki. Sen avulla voit säätää leikattavan viipaleen paksuuden. Veitsellä on helppo leikata leipää, kurkkua, tomaattia ja vihanneksia.

Veitsen terä sahalaitainen ja siinä on konepesun kestävä muovikahva. Veitsi painaa alle 200 grammaa. Sitä voi käyttää sekä vasen- että oikeakätinen.

Säätöterällisiä leikkuuveitsiä myy Näkövammaisten Keskusliiton apuvälinekeskus. Sen hinta on 193 markkaa.

Maksusitoumusta voit kysyä oman kunnan terveyskeskuksesta. -RK

TUNTOSARVI



Maaliskuu 3/1992



*Sari Isaksson kävi Egyptissä
sivu 4*

TUNTOSARVI

Maaliskuu n:o 3/1992
18. vuosikerta

Julkaisija

Suomen Kuurosokeat ry
Ilmestyy 11 kertaa vuodessa
iso- ja pistekirjoituksella
sekä video- ja äänikasettina.

Päätoimittaja

Leena Turunen

Toimittaja

Raili Karisaari

Toimitus, tilaukset ja osoitteenmuutokset

Mäkelänkatu 52 A
00510 Helsinki
Puhelin: 90-39604 674
Tekstipuhelin: 90-39604 677

Tilaushinta

Kuurosokeille lehti on maksuton.
Muut: 150 mk/12 kk

Sisällys

Hei kaikille	2
Egypti — pyramideja ja	4
Minä tarvitsen sinua	5
Arvo Karvinen	6
Laskettelu	8
Mummolan oravat	10
Näkökentältä	11
Totuusleikki	12
Meidän kerho	13
Mielipide	14
Apuväline	16

Seuraava lehti ilmestyy 16.4.1992

Hei kaikille!

Vuosikokouksen jälkeen on hyvä katsoa taaksepäin. Pitää arvioida, miten onnistuimme viime vuonna. Juhlavuosi oli rankka, mielenkiintoinen, erilainen ja haastava. Kiitos kaikille hyvin tehdystä työstä.

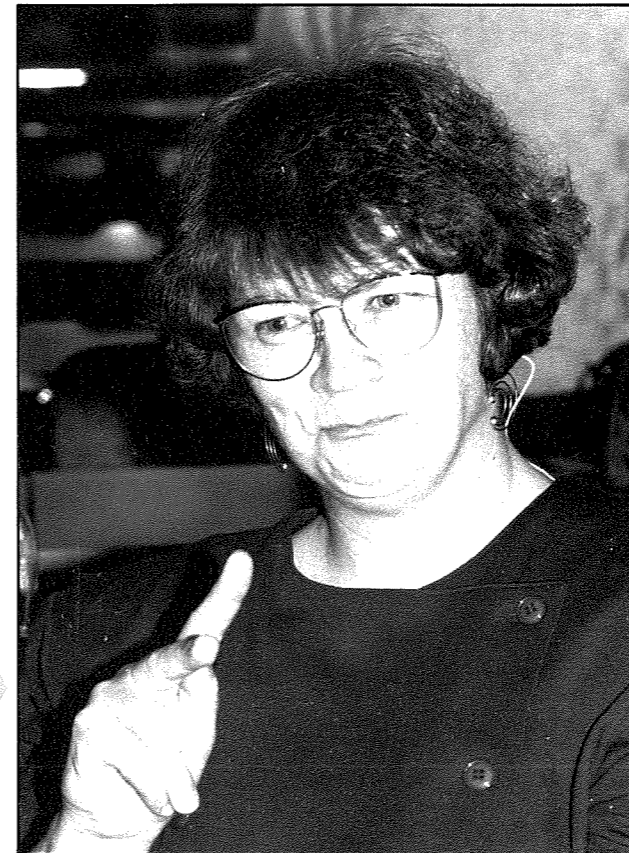
Säännöt, työmme perusta

Mietimme monta kertaa, mitä yhdistyksen säännöt tarkoittavat. Säännöt kertovat lyhyesti, miksi yhdistys on perustettu.

Meidän yhdistyksemme on Suomen kuurosokeiden etujärjestö. Sen tarkoitus on parantaa kuurosokeiden elämää ja toimintaa. Yhdistys avustaa viranomaisia, sekä levittää tietoa kuurosokeista ja kuurosokeiden tarpeista.

Miten yhdistyksen tarkoitus saavutetaan?

Siihen käytetään monenlaisia keinoja. Säännöt kertovat niistä. Sieltä löytyvät sanat; järjestää, edistää, valvoo, pitää yhteyttä, ylläpitää. Keinot ovat monenlaiset, hyvin laajat. Kaikkeen yhteiskunnan toimintaan ollaan yhteydessä tavalla tai toisella. Toimintasuunnitelma ja talousarvio ovat tärkeimmät paperit sääntöjen ohella.



Työnjako auttaa

Työnjaossa yhdistyksen jäsenellä on oma tehtävänsä, hallituksella omansa, puheenjohtajalla omansa ja toimihenkilöillä omansa. Näistä tehtävistä kerrotaan yhdistyslaissa ja säännöissämme. Yhdistyslain lisäksi on joukko muita lakeja, jotka on otettava toiminnassa huomioon.

Rahoittajalla on omia sääntöjä ja määräyksiä. Yksityisen ihmisen asioita varjellaan mm. henkilörekisterilain avulla. Työntekijöillä ja hallituksella on vaitiolovelvollisuus. On julkaisutoimintaa säätelevä laki, työntekijöitä koskeva toimiehtosopimus jne. Yhteiskunta muuttuu ja lait muuttuvat, Joudumme jatkuvasti miettimään, miten muutokset vaikuttavat omaan toimintaamme.

Tiedonvälitys

Tämän vuoden toimintasuunnitelmassa mainitaan monta kertaa sana: tiedonvälitys, tiedottaminen.

Yhdistystoiminta on yhteistyötä, jossa tiedon on kujettava kaikkiin suuntiin; ihmiseltä toiselle, työntekijältä toiselle.

Kaikkein vaikeimpia asioita on saada tieto kulkemaan yksityiselle kuurosokealle silloin, kun hän sitä tarvitsee. Tiedon tarpeen tietää vain henkilö itse. Kuukaan ulkopuolinen ei voi tietää, mikä toiselle on tärkeää.

Tätä ongelmaa ei ratkaista rahalla eikä apuvälineillä. Ihmisen pitää ensin itse oppia kysymään. Vasta sen jälkeen apuvälineet ja raha voivat auttaa.

Vuorovaikutus keinoksi

Etujärjestönä olemme keränneet tietoja ja kokemusta oman jäsenistömme elämästä ja toiminnasta. Tiedon avulla me voimme avustaa viranomaisia. Me haluamme myös levittää tietoa, koska kuurosokeat muutoin jäävät ilman asiantuntevaa tukea.

Me uskomme, että yhteistyön avulla kaikki voivat saada tukea toisiltaan. Sitä kautta voimme kasvaa ihmisinä.

Pirkko



Mohammed Alin moskeija

Egypti — pyramideja ja temppeleitä

Viime marraskuun lopulla minä ja vanhempani matkustimme ensimmäistä kertaa mieheni Ahmedin kotimaahan Egyptiin. Tapasimme siellä hänen vanhempansa eli minun appivanhempani. Samalla tutustuimme mielenkiintoiseen islaminuskoiseen arabi-maahan.

Hotellimme sijaitsi Kairon keskustassa. Melkein kaikki palvelut, kaupat ja ravintolat olivat lähellä.

Kadulla liikkuesssa piti olla todella varovainen. Kairon liikenne on erittäin vilkasta ja liikennesääntöt puuttuvat. Meille tuttuja suojateitäkään ei ole. Ihmiset juoksisivat autojen välistä toiselle puolelle katua.

Turisteille ei suositella autojen vuokraamista. Jos halua kulkea autolla, paras tapa oli ottaa taksi. Sillä pääsee turvallisesti perille.

Kairo — Afrikan suurin kaupunki

Siellä on noin 17 miljoonaa asukasta; ehkä vieläkin enemmän. Tarkkaa määrää ei kukaan tiedä, sillä joka päivä kaupunkiin muuttaa 2000—3000 ihmistä lisää. Siellä on kova asuntopula ja paljon työttömiä. Lapsia syntyy paljon. Siksi Egyptin valtio on kehittänyt ihmisiä hankkimaan vain 1—2 lasta, ei sen enempää.

Kahden viikon aikana kävimme monissa paikoissa: Suezin kanavalla, Siinailla ja Gizan pyramideilla. Pyramidit ovat faaroiden eli kuninkaiden hautoja. Gizan pyramideista kuuluisin on Kheops. Se on 146 metriä korkea. Seuraavaksi suurimmat ovat Kefren ja Mykerinos.

Pyramidit on rakennettu vuonna 2600 ennen Kristuksen syntymää. Tarinat kertovat, että pyramideja on ollut rakentamassa 100 000 orjaa. Toiset väittävät, että rakentajia oli vain 4000. Yhden pyramidin rakentaminen kesti 20 vuotta.



Sari Isaksson

Vierailu menneisyyteen

Kävimme Kefrenin pyramidin hautaholvissa. Liikkuminen siellä oli todella vaikeaa. Hautaholviin johti käytävä, joka oli vain 1,2 metriä korkea. Ilma oli tunkkainen ja haisi »mädäntyneelle tiskirättille». Selkä kyyryssä kuljimme oppaan perässä alaviistoon ja yläviistoon...

Oli kuumaa ja todella vaikea hengittää. Hautaholvissa saimme seistä suorina. Holvissa oli muutamia seinäkirjoituksia ja sarkofagi eli hauta-arkku keskellä lattiaa — tietenkin tyhjänä. Suurin osa faaraon aarteista, tavaroista ja muista esineistä on museoissa eri puolilla maailmaa.

Suosittelen lämpimästi Egyptiä. Se on hyvä matkakohde, joka kannattaa kokea. Siellä kannattaa ehdottomasti käydä katsomassa faaraon pyramideja — yhtä maailman seitsemästä ihmeestä.

Sari Isaksson

Minä tarvitsen Sinua!

— Tarvitsen rakkauttasi ja ymmärtämystäsi. Tarvitsen hyväksymisesi ja kaiken lisäksi luottamuksesi.

Kun on yhteistyöhalua ja sama päämäärä meidän kahden kesken, silloin meissä loistaa onni. Silloin syntyy ihmeitä. Se antaa elämäämme jotain ihmeellistä, salaperäistä. Se vaikuttaa tunteisiin niin, että innostuu vaikka mihin. Elämä sisältää myös pettymystä, suuttumista ja katkeruutta, jopa vihaa.

Ihmiselle on kuitenkin annettu kyky harkita. Älä anna vihan koskaan astua sydämeesi, vaan mieti. Kun kuulo ei riitä kommunikointiin ja näkö ei riitä arvioimaan, silloin uskollinen rakas on kaikkein tärkein. Asetan kuitenkin Taivaan Isän ylimmäiseksi...

Tarvitsen Sinua mutta...

Miten löydämme toisemme? Se on meille tosi vaikeaa. Etsin tandem-pyöräilykaveria, mutta minulle tarjotaankin autosta kuskin vierestä paikkaa ja romanttisia tuikkuhetkiä. Sitä, mitä etsin, ei huomiotu.

Mistä löytyy asioista kiinnostuneita ja innostuneita ihmisiä?

Iris Alkio

Arvo Karvinen

Pääsihteeri Arvo Karvinen on 58-vuotias. Hän on kotoisin Lepävirralta, Kuopion läheltä.

Arvo Karvinen menetti näkönsä räjähdysonnettomuudessa 11-vuotiaana. Onnettomuuden jälkeen hän jatkoi koulunkäyntiä Kuopion Sokeain koulussa. Ylioppilaaksi tulon jälkeen hän jatkoi opiskelua kauppaopistossa. Myöhemmin hän suoritti filosofian kandidaatin tutkinnon Helsingin yliopistossa.

Arvo Karvisen harrastuksia ovat urheilu, musiikki ja kirjallisuus.

— Urheilua olen harrastanut pikupojasta lähtien. Liikunnan ja vammaisurheilun ansiosta minä jouduin myös tähän kansainväliseen työhön, Arvo kertoo.

Arvo Karvisen perheeseen kuuluvat vaimo sekä kaksi poikaa.

Arvo Karvinen:

Kansainvälinen järjestötyö on tärkeää

Näkövammaisten Keskusliiton pääsihteeri Arvo Karvinen on menevä mies. Hän on hoitanut liiton kansainvälisiä asioita lähes 20 vuotta.



Arvo ja pistekirjoituskone

— Näihin vuosiin mahtuu monia matkoja ulkomaille ja monia tapaamisia ulkomaisten järjestöihmisten kanssa, Arvo kertoo. Kun tapasin Arvo Karvisen joulukuun alussa, hän oli juuri lähdössä Pariisiin EBU:n kehitysyhteistyön konferenssiin.

Kysyin Arvo Karviselta, mitä tarkoittavat kirjainyhdistelmät EBU ja WBU? — Mitä on kehitysyhteistyö?

EBU — Euroopan Sokeiden liitto

Euroopan Sokeiden Liittoon kuuluvat useimmat Euroopan maat. Liiton puheenjohtaja on tällä hetkellä norjalainen Arne Hus-

veg. Hän on Norjan sokeain yhdistyksen pääsihteeri.

— EBU:lla on kymmenen alakomiteaa eli toimikuntaa. Niihin valitaan edustajat kolmeksi vuodeksi kerrallaan. Suomella on EBU:ssa kaksi edustajaa. Puheenjohtaja Pirkko Virtanen on kuurosokeiden komiteassa. Itse olen mukana kehitysyhteistyön komiteassa.

Komiteat järjestävät kokouksia eli konferensseja, joissa käsitellään ajankohtaisia asioita.

Esimerkiksi teknisen kehityksen komitealla oli viime lokakuussa suuri apuvälinenäyttely Düsseldorfissa Saksassa. Näyttelyn yhteydessä oli konferenssi. Siellä puhuttiin teknisten apuvälineiden kehittämisestä ja tutkimuksista.

Kuntoutuskomitea kokoontui syksyllä 1990 Prahassa. Siellä oli mukana myös suomalaisia.

EBU saa EY:ltä jonkin verran rahaa konferenssien järjestämiseen. Pääasiassa EBU:n toiminnan rahoittavat kuitenkin kansalliset järjestöt itse. Jokainen maa maksaa itse matkansa, majoituksensa ja osallistumisensa konferenssiin.

Mikä on WBU?

— WBU tarkoittaa Maailman Sokeiden liittoa. Kirjainyhdistelmä tulee englanninkielisistä sanoista World Blind Union.

Maailman sokeiden liittoon, WBU:uun, kuuluvat seitsemän eri maanosan liitot. WBU:n puheenjohtaja on tällä hetkellä englantilainen Duncan Watson.

— Maailman Sokeiden liitolla on myös useita toimikuntia eli komiteoita. Niiden edustajat valitaan neljäksi vuodeksi kerrallaan. Suomi on mukana yhdessä WBU:n komiteassa: Sosiaalisen kehittämisen komiteassa. Se koostaa tietokirjaa eri maiden sosiaalipalveluista. Minun tehtäväni on koota tietoja Suomesta, muista pohjoismaista sekä Baltian maista.

Kehitysapua Namibiaan ja Sambiaan

Kansainväliseen työhön kuuluu monia asioita. Me tarvitsemme kansainvälisiä yhteyksiä kuntoutuksessa, apuväline-asioissa, käsityöntekijöiden raaka-ainehankinnoissa ja monissa muissa asioissa.

Tällä hetkellä tärkein asia on kehitysyhteistyö Namibiassa ja Sambianssa.

Sambiaan on juuri valmistumassa näkövammaisten kirjasto. Namibiaan on avattu kuntoutuskeskus. Siellä työskentelee neljä suomalaista. He opettavat 14 afrikkalaista vammaisten kuntoutustyöhön. Suomi avustaa myös Namibiassa toimivaa Engelan sokeain koulua. Näkövammaisyhdistykset ovat keränneet koululle rahaa opetusmateriaalien hankkimista varten. -RK

Harrastuksena laskettelu

Laskettelu on nykyisin suosittu talviliikuntaharrastus. Se sopii hyvin monille ihmisille iästä riippumatta.

Se sopii myös vammaisille, vakuuttaa Tiina Kuukkanen, Jyväskyläläinen hiihdonopettaja.

Mikä laskettelussa viehättää?

— Tuntuu hyvältä, kun huomaa että hallitsee sukset ja oman kehonsa.

— Siinä on sellaista vauhdin hurmaa.

— Laskettelurinteillä tapaa mukavia ja iloisia ihmisiä.

Joensuun aluesihteri Mikko Karinen on ahkera lasketteliija.

— Olen oikeastaan kasvanut sukset jalassa. Aloin jo alle kouluikäisenä harrastamaan mäkihyppyä. 7-vuotiaana sain omat mäkisukset. Nuorten sarjoissa menestyin kohtalaisen hyvin.

Mäkihyppy jäi, kun lähdin Turkuun opiskelemaan. Laskettelu aloitin noin seitsemän vuotta sitten lasteni kanssa. Tällä hetkellä molemmat lapseni pujottelevat ja vaimoni valmentaa heitä. Minun tehtäväkseni on jäänyt välineitten huoltaminen.

Mustavaaran laskettelurinne on 25 kilometrin päässä. Siellä har-



Hyvä lasketteluasu on lämmin ja tuulen pitävä.

joittelemme 2—3 kertaa viikossa. Lapissa käymme harjoittelemassa kaksi tai kolme kertaa talven aikana. Viikonloppuisin kierämme kilpailuissa lähiseudun rinteillä.

Laskettelu on mukava harrastus. Sitä voi harrastaa yhdessä perheen kanssa, jokainen oman taitonsa mukaan.

Onko laskettelu kallis harrastus?

— Kaikki harrastukset maksavat jonkin verran. Laskettelu voi aloittaa vuokravälineillä. Omat välineet voi hankkia myöhemmin, kun taitoa on karttunut.



Simo ja Mikko Jyväskylän rinteillä 1990.

Lapsille voi lasketteluvälineet ostaa käytettynä, jolloin niitä saa kohtuullisella hinnalla.

— Sopivat aloittelijan sukset yltyvät suunnilleen laskettelijan silmien tasolle. Kun taitoa tulee lisää, voi vähitellen siirtyä pidempiin sukseen. Laskettelukenkien pitää olla hyvät. Ne eivät saa olla löysät. Ne eivät myöskään saa puristaa tai tuntua pahalta.

Laskettelu sopii myös vammaisille

Hiihdonopettaja Tiina Kuukkanen on ohjannut monia vammaisryhmiä rinteessä. Hän oli mukana myös kuurosokeiden lasketteluleirillä Jyväskylässä kaksi vuotta sitten.

Tiinan mielestä laskettelu sopii hyvin kuulo- ja näkövammaisille.

— Laskettelu kehittää tasapainoa, tuntoaistia ja kehon hallintaa. Se antaa tehokasta harjoitusta erityisesti jalkojen lihaksille ja nivelille.

Kuusamossa, Rukalla on erityinen vammaisrinne. Rinteen molemmissa reunoissa on valo- ja äänimerkit, joita heikkonäköinen tai sokea voi seurata. Rinne ei ole kovin jyrkkä ja se voidaan eristää muilta lasketteliijoilta.

Yleisessä rinteessäkin on laskettelu näkövammaisille turvallista, kun apuna on kokenut lasketteliija. Tiina on pannut merkille, että ihmiset käyttäytyvät kohteliaasti Suomen laskettelurinteillä.

Tiina haluaa rohkaista kuurosokeita laskettelemaan.

— Kannattaa kokeilla laskettelu, vaikka se aluksi tuntuukin peloittavalta. -RK

Mummolan oravat

Mummolassa eli Suomen kodissa (kuten me mummolaa vanhas-ta tottumuksesta kutsumme) on riittänyt vilskettä ja vilinää lähes vuoden ajan. Aikaisin keväällä, kun lunta oli vielä maassa, lintulaudalle ilmestyi odottava orava-äiti. Kohta ilmestyi toinenkin. Auringonkukan siemenet ja pähkinät maistuivat.



Eränä päivänä kuului pihakoivujen lintupöntöstä kummallista narskutusta. Orava-äiti siellä jyräsi pöntön reikää isommaksi. Huomasimme, että jokaisen kolmen pöntön reiät oli suurennettu. Orava-äidit varmistivat, että mahtuivat kulkemaan pesäpönttöön ja ulos. Sitten oravat katosivat useaksi päiväksi. Ne kävivät vain pikaisesti ruokailemassa.

Vilinää ja vilskettä

Hiljaiseloa kesti ehkä pari viikkoa. Sitten eränä päivänä pihamaalle ilmestyi viisi pientä karvapalloa syömään siemeniä. Pian toinenkin äiti toi neljä samanlaista poikasta. Voi sitä leikkiä ja ääntelyä.

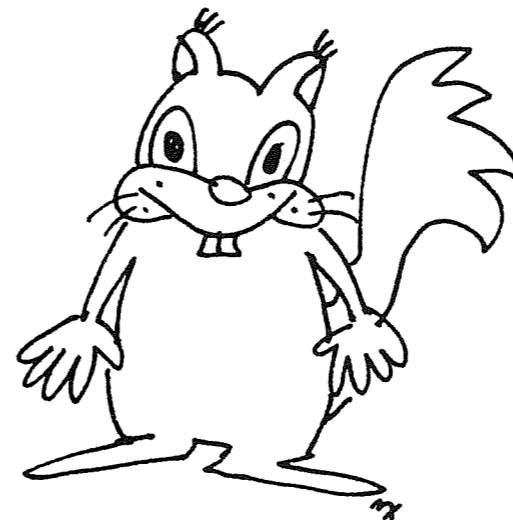
Poikasia tuli lisää kesän aikana. Syksyllä yksi orava-äideistä jäi auton alle ja kuoli. Kolme poikasta jäi orvoiksi. Meillä oli huoli, että saisimme ne hoidettua isommiksi ennen talven ja pakkasen tuloa.

Tulevat kuin kotiinsa...

Nyt oravat ovat kesyyntyneet. Ne syövät kädestä. Ne tulevat ovesta ja ikkunasta keittiöön hakemaan pähkinöitä. Tulevat lintulaudan katolle ja kurkistavat sisälle. Kun näytämme kädellä että »tule, tule», ne kipaisevat talon ympäri ja odottavat, että avaamme oven. Sitten ne juoksevat keittiöön pähkinäastialle.

Jos avaamme keittiön ikkunan, ne tulevat rimaa myöten pöydälle, istuvat siinä herttaisesti ja syövät.

Ne kiertelevät ja tutkivat huoneita. Yksi istuu vaikka olohuoneen sohvalla odottamassa vuoroaan, kun toinen on pähkinäastialla. Nykyisin ostoslistassamme on myöskin »lastenruokaa» eli pähkinöitä oraville.



Pikkuoravat ovat siistejä.

Talkkarista oravat eivät pidä. Se suljetaan siksi aikaa, kun oravat ovat sisällä. Autoihin oravat suhtautuvat epäluuloisesti ja katoavat pihapiiristä. Kurakelillä pienet ystävämme eivät osaa pyyhkiä jalkojaan. Siksi ulko-ovella ja keittiön »syöttöpaikalla» on pyyhkeet, joihin kura sitten tarttuu.

Poikaset ovat hyvin syöneitä ja niillä on kiiltävä, tuuhea turkki suojanaan. Odotamme luottavaisin mielin talvea.

Seija Troyano



Hilkka jouluna 1991

Näkökenttä

On tullut kevättalvi. Talven hämärä vaihtuu valon ja varjon leikkiksi.

Kevättalvi on vuoden vaikeinta aikaa meille, joilla on vielä näkökenttää jäljellä. Pilvet kiitävät taivaalla hurjaa vauhtia. Kirkas taivas voi äkkiä peittyä mustiin sadepilviin. On niin hämärää, että huono näkökenttä pimenee. Olen juuri tekemässä tärkeää työtä, enkä enää löydä työkaluani. Hermostun.

Me hermoilemme valon ja varjon keskellä. Ne kohtalotoverit, joilla ei näkökenttää enää ole, pääsevät tästä kevätajasta kuin koira veräjästä.

Nyt vain toivomme, että kevät siitä taas valkenee. Se kadonnut työkalukin löytyy aikanaan. Ollaan hermostumatta ja toivotaan kaikille mukavaa kevään tuloa!

Hilkka Nieminen



Hanna-Leena

Totuusleikissä Hanna-Leena Rissanen

Hanna-Leena on tuttu monelle yhdistyksen jäsenelle, koska hän on usein toiminut tulkkina. Hän on 26-vuotias, mustatukkainen ja mustasilmäinen neito. — Näytän tummalta, mutta olen silti suomalainen, hän nauraa.

Hanna-Leena on toiminut viittomakielen tulkkina jo 9 vuotta. Hän innostui viittomakielestä, koska hänellä on kaksi kuuroa serkkua. — Huomasin, että minun pitää oppia heidän kielensä, koska he eivät voi oppia minun kieltäni, hän sanoo.

Hanna-Leena opiskelee sisustusarkkitehdiksi. Hän on »sinkku», vapaa itsenäinen nuori nainen.

Kerro, mikä sinussa on parasta?
— Kiinnostus ihmisiin. Olen kiinnostunut kaikesta, haluan nähdä uusia asioita, pidän matkoista ja uusista seikkailuista.

Mitä ovat sinun huonot puolesi?
— Lista on toivottoman pitkä. Siksi en kerro mitään.

Mikä on mieliruokasi?
— Jäätelö ja suklaakastike

Mitä sinä harrastat?
— Olen harrastanut balettia 14 vuotiaasta asti. Edelleen käyn 3 kertaa viikossa balettitunnilla. Miksi? Siksi että siinä on koko keho mukana, voi ajatella kehoaan. Ja sitäpaitsi: baletti on niin kaunista. Käyn myös katsomassa balettia. Suosikkejani ovat Joutsenlampi ja Kamelianainen-baletit. — Matkustaminenkin on harrastus. Pidän myös kitaran soittamisesta.

Mikä tekee sinut onnelliseksi?
— Hymy. Pidän hymyilevistä ihmisistä.

Mikä tekee sinut surulliseksi?
— Välinpitämättömyys tekee surulliseksi. Se, että ihmiset eivät välitä siitä, mitä ympärillä tapahtuu.

Ketä julkisuuden henkilöä ihaillet?
— Kuuluisaa näyttelijätärtä Marlene Dietrichiä. Hän teki työtä tosissaan.

Mitä pelkää?
— En pelkää mitään.

Mitä ominaisuuksia arvostat miehessä?
— Älykkyyttä, ajatuksia, hyvin tehtyä työtä.

Entä naisessa?
— Samoja asioita.

Kun tapaat uuden ihmisen, mihin kiinnität ensiksi huomiota?
— Ystävällisyyteen.

Kenet tai mitä ottaisit mukaan, jos joutuisit yksin autiolle saarelle?
— Piirustusvälineet.-LT.



Mennyt onni

*Minä kerran onnen löytää sain.
Se laina mulle oli vain.
Ei pieni ihmissydän ymmärrä
Mikä tarkoitus on kaikella.*

*Mun pääni painuu alas päin.
Kuumat kyyneleet
nyt vierii vain.
Rinnan tuskan kun poistaa vois
niin helpompi elää ois.*

*Nyt luojaani mä turvaten
yksin tietäni taivallan.*

Senja Virtanen

»Meidän kerho»

Mikkelin alueella on kuuroja ja kuurosokeita viittomakielen käyttäjiä vain muutamia. Siitä syystä alueella ei ollut myöskään omaa kuurosokeiden kerhoa.

Pari vuotta sitten kolme järjestöä, Kuulonhuoltoliitto, Kuurojen liitto ja Suomen Kuurosokeat ry. päättivät yhdistää voimansa.

Järjestöt perustivat yhdessä kerhon Mäntyharjulle. Siellä voivat viittomakieltä tai viitottua suomea käyttävät ihmiset tavata ja käyttää äidinkieltään.

Kerho on kokoontunut Mäntyharjulla nyt puolitoista vuotta. Kerhopäivä on kerran kuukaudessa. Mukana on noin 15 henkilöä. Muutamat kerholaiset tulevat Mikkelin maalaiskunnasta ja Pertunmaalta.

Kerhossa käy myös kuntien sosiaalitoimistojen työntekijöitä. He käyvät oppimassa kerhossa viittomakieltä ja tutustumassa asiakkaisiinsa.

Kerhossa on aina joku teema. Yhdessä opetellaan teemaan kuuluvia viittomamerkkejä.

Ryhmässä on jo läheinen ja hyvä yhteishenki. On mukavaa kuulua tähän ryhmään ja sanoa: Tämä on meidän kerho. -RR

LUKIJALTA:

Monitoimitalo — yksi iso vai kolme pientä

Oma toimitalo kuurosokeille — sitä me tarvitsemme. Tammi-kuun uutislehdessä mielipidepalstalla Ossi Rajala ehdotti, että rakennettaisiin kaksi tai kolme pienenmpää toimitaloa yhden ison sijasta. Ossi perusteli ehdotustaan sillä, että näin säästyisi rahaa matkakuluissa.

Nimimerkki: »Eräs mielipide» on rahan säästymisestä aivan toista mieltä.

— On selvää, että matkat olisivat lyhyemmät, jos meillä olisi kolme toimitaloa eri puolilla Suomea. Mutta kolmen toimitalon rakentaminen tulee huomattavasti kalliimaksi kuin yhden ison.

— Jokaisessa talossa pitää olla välttämättömät harjoitus-, opetus-, majoitus-, ruokailutilat. Lisäksi pitää olla keittiö, sauna ja muita tiloja. Talonmiehellekin pitää rakentaa asunto. Lisäksi pitää ostaa kalusteet, opetusvälineet ja erilaiset apuvälineet.

Kokonaishinta nousisi ainakin 28 miljoonaan markkaan.

— Eikä yksin rakentaminen tule kalliiksi. Myös henkilökuntaa pitää palkata. Jokaisessa talossa pitää olla talonmies, siivooja, keittäjä ja tietenkin opetushenkilökuntaa. Työntekijöiden palkka, eläketurvamaksut ja muut sosiaalikulut nousisivat pariin miljoonaan markkaan jokainen vuosi.

— Mistä jokaiseen taloon löytyisi kurssilaisia ja lomalaisia ympäri vuoden? Suomessa on noin 600 kuurosokeaa. Pitää muistaa, että monet kuurosokeista ovat töissä ja nuoret koulussa. On myös paljon sellaisia vanhuksia, jotka eivät enää jaksa tai eivät halua lähteä kursseille. Toimitalot olisivat tyhjänä suurimman osan vuodesta. Sellainen toiminta veisi yhdistykseltä miljoonia markkoja vuodessa.

— Omaa tonttia ei kannata ostaa. Jo yksi tontti voi maksaa miljoona markkaa, enemmänkin.

Kaupungilta tai kunnalta vuokrattu tontti on usein melkein ilmainen. Tai vuokra voi olla muutama sata markkaa vuodessa.

— On tärkeää, että kuurosokeat saisivat oman monitoimitalon.

On hyvä, että jäsenet ovat kiinnostuneita esittämään mielipiteitä tulevasta talosta. Näin asiat tulevat monelle selviksi.

Nimim. »Eräs mielipide»



Joensuun aluesihteri Mikko Karinen oli viime syksynä opistomatkalla USA:ssa. Matkan rahoitti Suomen Kulttuurirahaston Pohjois-Karjalan rahasto.

Matkan aikana Mikko vieraili mm. Bostonissa, Perkins-koulussa, joka on Amerikan vanhin sokeain koulu. Siellä ovat opiskelleet mm. Helen Keller ja Robert Smithdas.

Mikko osallistui myös seminaariin Helen Keller-keskuksessa. Kuvassa on seminaarin osanottajia, jotka ovat kuurosokeiden työntekijöitä New Yorkin ympäristöstä.

Takarivissä seminaarin ainoa suomalainen osanottaja, Mikko Karinen.



Kuka?

Hän on Sirpa Vähänikkilä ja hän on Rovaniemen aluesihterin, Jorma Säynäjäkankaan, sijainen vuoden 1992 loppuun.

Sirpalla on diakonin koulutus. Hän opiskeli Järvenpään Lutheropistossa ja valmistui diakoniksi 1984.

Aikaisemmin Sirpa on työskennellyt Runolassa, Inarin seurakunnassa sekä Inarissa sosiaalityöntekijänä.